

Ree Drummond

Hoge hakken op de tractor

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Pioneer Woman

Uitgave

WILLIAM MORROW, an imprint of HarperCollinsPublishers, New York

Copyright © 2011 by Ree Drummond

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Corry van Bree

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Foto voorplat

© Aurelie and Morgan David de Lossy/cultura/Corbi

Foto's achterplat

© Ree Drummond

Auteursfoto

© Ace Cuervo

ISBN 978 90 443 3180 6

D/2011/8899/146

NUR 320

www.thehouseofbooks.com

www.thepioneerwoman.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding

Een jaar geleden begon ik aan het verhaal over de manier waarop ik mijn echtgenoot had leren kennen en hoe onze bruiloft was verlopen. Ik kwam tot het midden van het eerste hoofdstuk, stopte abrupt met schrijven, borg het op in een la en ging andere dingen doen. Een tijd later, toen ik werd overvallen door een voor mij onkarakteristieke writer's block, haalde ik het niet afgemaakte verhaal uit de la. Ik was een regelmatige blogger die die dag hersendood was en hoewel ik ervan overtuigd was dat maar weinig mensen mijn liefdesverhaal interessant zouden vinden, wilde ik de bezoekers van mijn site toch iets nieuws te lezen geven. Ik deed een paar weesgegroetjes, hoopte dat ze mijn tekst niet verschrikkelijk zouden vinden en zette hem op mijn website.

Tot mijn verrassing reageerden er lezers. Ze vroegen om een

nieuw hoofdstuk. Dat schreef ik dezelfde avond. Een tweede hoofdstuk leidde tot een derde en daarna tot een vierde. Aangemoedigd door de lezers van thepioneerwoman.com begon ik elke week een aflevering van mijn liefdesverhaal online te zetten, compleet met romantische spanning en cliffhangers aan het eind van elk deel. Meer dan achttien maanden lang vormde het een allesomvattend deel van mijn schrijfroutine en mijn vrienden en lezers volgden elke stap die ik zette. Ik vond het een fantastische ervaring. Het was heerlijk om terug te gaan in de tijd en alle herinneringen op te halen.

Aan het eind van die achttien maanden had ik meer dan veertig hoofdstukken geschreven en was ik bij onze huwelijksdag beland. Ik besloot om met de online-versie te stoppen en begon het volgende deel van het verhaal te schrijven, over het eerste jaar van ons huwelijk.

Dit boek is het complete, samengevoegde verhaal: het onstuimige, romantische liefdesverhaal dat ik op mijn website heb geplaatst (met wat nieuw materiaal). Het begint op de avond dat ik mijn echtgenoot ontmoet en eindigt als we vertrekken voor onze huwelijksreis, en een nieuw deel over het eerste jaar van ons leven als getrouwd stel.

Ik hoop dat jullie ervan genieten.

Ik hoop dat het een glimlach op jullie gezicht brengt.

Ik hoop dat het jullie doet denken aan alle redenen waarom jullie verliefd zijn geworden.

En als je de liefde nog niet hebt gevonden, hoop ik dat het je laat zien dat de liefde jou juist vaak vindt... waarschijnlijk op het moment dat je dat het allerminst verwacht.

Deel een

1

Once upon a time in the midwest

Vergeet het, zei ik tegen mezelf terwijl ik languit op het bed van mijn jeugd lag. Ik was in mijn geboorteplaats in Oklahoma voor een aan mezelf opgelegde pauze. Ik had me omringd met een papieren moeras van studiegidsen, opgeleukte concepten van mijn CV, lijsten met beschikbare appartementen in Chicago en een catalogus van het kledingmerk J.Crew, waaruit ik net een olijfgroene – geen chocoladekleur omdat ik rood haar heb – wollen wintermantel van \$495 had besteld. Dit omdat het in Chicago een klein beetje kouder was dan in Los Angeles, dat ik nog maar een paar weken geleden achter me had gelaten. Ik was de hele week in mijn oude kamer bezig geweest met zoeken, herschrijven, winkelen en bestellen en ik was helemaal kapot. Mijn ogen traanden van het lezen, mijn middelvinger was paars

van het likken en langs de pagina's bladeren, mijn favoriete donzige sokken stonken en waren smoezelig omdat ik ze al twee dagen droeg. Ik had een onderbreking nodig.

Ik besloot om naar de J-Bar te gaan, een plaatselijke kroeg waar een aantal van mijn vriendinnen naartoe was om een drankje voor Kerstmis te drinken. Ik had eerder die avond gezegd dat ik niet kwam, maar nu leek een glas chardonnay niet alleen heel aantrekkelijk, maar zelfs noodzakelijk. Verplicht. Mijn uiterlijk was echter een ramp, de schaduwzijde van het feit dat ik mijn kamer de afgelopen achtenveertig uur niet uit was geweest. Niet dat ik op iemand indruk hoefde te maken. Ik was tenslotte in mijn geboorteplaats, het stadje waarin ik was opgegroeid, en hoewel de omgeving pittoresk en betrekkelijk welvarend was, was het niet het soort stad dat vereiste dat je tot in de puntjes gekleed was als je een glas wijn ging drinken.

Met dat in gedachten waste ik mijn gezicht, bracht zwarte mascara aan – een absolute noodzaak voor elke roodharige met groene ogen en een lichte huid – en bevrijdde mijn haar uit de paardenstaart. Ik trok een verschoten lichtblauwe coltrui en mijn favoriete spijkerbroek met gaten aan, smeerde wat lippenbalsem op mijn lippen en stormde de deur uit. Een kwartier later bevond ik me in het gezelschap van mijn oude schoolvriendinnen en een glas chardonnay. Ik voelde een aangename roes, die niet alleen werd veroorzaakt door de eerste paar slokken wijn van die avond, maar ook door het feit dat ik was omringd door mensen die ik al mijn hele leven kende.

Op dat moment zag ik hem – de cowboy – aan de andere kant van de zaal. Hij was lang, sterk en mysterieus, dronk een

flesje bier en droeg een spijkerbroek en cowboylaarzen. En zijn háár. Het haar van de cowboy was heel kort en zilvergrijs. Veel te grijs voor zijn jeugdige gezicht, maar net grijs genoeg om mijn hoofd te laten exploderen met allerlei fantasieën over Cary Grant in *North by Northwest*. Hij was een droombeeld, deze Marlboro Man-achtige, ruige man aan de andere kant van de zaal. Nadat ik een paar minuten had gestaard, haalde ik diep adem en stond op. Ik moest zijn handen zien.

Ik laveerde nonchalant naar het deel van de bar waar hij stond. Om mijn belangstelling te camoufleren, pakte ik vier kersen van de serveerschaal en legde ze op een papieren servet terwijl ik naar zijn handen gluurde. Ze waren groot en sterk. Bingo.

Binnen een paar minuten waren we in gesprek.

Hij was een vierde generatie veehouder met een ranch die op een uur afstand van mijn beschaafde, bedrijvige geboortestad lag. Zijn betovergrootvader was rond 1800 vanuit Schotland hiernaartoe geëmigreerd en had geleidelijk een bestaan opgebouwd in het midden van het land. Hij had een meisje ontmoet, was met haar getrouwd en was een succesvol koopman geworden. Zijn zoons waren de eersten in de familie die land kochten en daar vee op hielden, en hun nakomelingen zouden zich uiteindelijk als veehouders in het gebied vestigen.

Natuurlijk wist ik daar niets van toen ik die avond op mijn Donald Pliner-laarsjes tegenover hem stond en zenuwachtig in de zaal rondkeek. Ik keek naar beneden, ik keek naar mijn vrienden... Alles om niet in zijn ijsblauw-groene ogen te staren of, erger nog, te gaan kwijlen. Bovendien had ik die avond andere

dingen te doen: studeren, mijn CV bijschaven, mijn geliefde zwarte pumps poetsen, een verjongend masker aanbrengen, misschien voor de 3944ste keer naar mijn videoband met *West Side Story* kijken. Maar voordat ik het wist was er een uur voorbij en daarna twee. We praatten urenlang, de ruimte rondom ons vervaagde, net als bij de dans in *West Side Story*, als Tony en Maria elkaar voor het eerst zien te midden van een groep mensen. ‘Tonight, tonight, it all began tonight.’ Mijn vriendinnen giechelden en dronken wijn aan de tafel waar ik ze eerder die avond in de steek had gelaten. Ze waren zich niet bewust van het feit dat hun roodharige *amiga* net was getroffen door een bliksemflits.

Voordat ik inwendig aan het volgende couplet kon beginnen, verkondigde mijn versie van Tony – deze mysterieuze cowboy – abrupt dat hij moest gaan. Gaan? dacht ik. Waar naartoe? Er is geen andere plek op aarde dan deze rokerige bar... Maar die was er voor hem wel: zijn broer en hij gingen kerstkalkoen klaarmaken voor een aantal hulpbehoevende mensen in het kleine stadje waar hij woonde. Mmm, hij is ook nog eens aardig, dacht ik terwijl ik vanbinnen een steek voelde.

‘Tot ziens,’ zei hij met een vriendelijke glimlach. Daarna liep hij op zijn prachtige laarzen de J-Bar uit, zijn donkerblauwe Wrangler-spijkerbroek rond een onderstel waarvan ik zeker wist dat het uit graniet gehouwen was. Ik kreeg het benauwd, en ondanks de rooklucht die in de bar hing, rook ik nog steeds zijn geur. Ik wist zijn naam niet eens. Ik hoopte vurig dat het niet Billy Bob was.

Ik was ervan overtuigd dat hij de volgende ochtend rond

09.34 uur zou bellen. Het was een betrekkelijk klein stadje, dus hij kon me vinden als hij dat wilde. Hij belde niet. Hij belde ook niet om 11.13, of om 14.49, of op elk ander tijdstip die dag, of week, of maand. Telkens als ik terugdacht aan zijn ogen, zijn biceps, zijn smeulende, kalme manier van doen, die zo dramatisch anders was dan van de onnozele stadsjongens met wie ik het de afgelopen jaren had moeten doen, werd ik overspoeld door een golf van teleurstelling. Maar het was toch niet belangrijk, hield ik mezelf voor. Ik vertrok binnenkort naar Chicago, naar een nieuwe stad, een nieuw leven. Ik had er helemaal geen behoefte aan om hier bij iemand betrokken te raken, laat staan bij een in Wrangler geklede cowboy met peper-en-zoutkleurig haar. Cowboys reden tenslotte op paarden, droegen bandana's rond hun nek, plasten in de vrije natuur en deden aan hout-snijden. Ze noemden hun kinderen Dolly en Travis en luisterden naar countrymuziek.

Hij was mijn absolute tegenpool.

Zes maanden eerder vertelde ik J boven een schaal sushi dat ik van plan was weg te gaan uit Los Angeles. 'Ik ga naar huis om er even tussenuit te zijn,' zei ik tegen hem. Hij nam zenuwachtig een hap van zijn zee-egel.

Ik had jarenlang in L.A. gewoond en had vier jaar daarvan met hem doorgebracht. Sinds ik de stad als eerstejaarsstudent was binnen gestormd, had ik alle stedelijke genoegens die de stad op culinair en winkelniveau te bieden had in me opgezogen. Ik was afkomstig uit het relatief rustige Middenwesten en voelde

me in L.A. als een kind in een snoepwinkel. Mijn vier jaar aan de USC werden niet alleen gekenmerkt door colleges volgen, examens afleggen en scripties schrijven, maar ook door beroemdheden spotten, genieten van het heerlijke eten en jongens. Ik maakte het allemaal mee: feesten op de Sunset Strip, Sean en Madonna tegenkomen in de bioscoop, James Garner kussen in de lift en de rellen na de gewelddadige arrestatie van Rodney King. En vreemd genoeg wist ik plotseling dat ik er genoeg van had toen ik die avond met J in de sushibar zat.

Niet van Los Angeles, maar van J.

De lieve jongen uit Zuid-Californië die tegenover me zat had er geen idee van dat er ten oosten van de Mojave-woestijn nog een Amerika bestond. We waren sinds de universiteit onafscheidelijk geweest. Nu, vier jaar later, verkondigde ik boven de komkommerrolletjes en tamago dat ik weliswaar uit Los Angeles vertrok, maar niet met hem meegang naar San Francisco, waar hij een week eerder een nieuwe baan als ingenieur had geaccepteerd. Hij had de baan aangenomen omdat het een fantastische kans was en omdat hij ervan uit was gegaan dat ik met hem mee zou gaan. Het leek een logische volgende stap voor een stel dat al vier jaar een relatie had. In eerste instantie dacht ik ook dat ik zou gaan, maar ergens in de week waarin hij de baan had aangenomen had mijn gezonde verstand me stevig bij mijn schouders gepakt en door elkaar geschud.

Ik wilde niet in Californië blijven. Ik wilde niet bij J blijven. Ik wilde weg. Het gevoel was er al een tijdje. In het begin als een vlaag heimwee naar het leven dat ik vroeger had geleid, maar het gevoel werd intenser toen J zijn nieuwe baan had ge-

accepteerd. Ineens was ik vastbesloten om terug te gaan naar het Middenwesten, waarschijnlijk naar Chicago. Het zou dichterbij huis zijn: maar één korte vlucht in plaats van twee, soms drie keer overstappen en een hele dag reizen. Ik zou dichterbij mijn vrienden en familie zijn.

En het klimaat was geschikter voor mijn teint.

Het voornaamste was echter dat ik zou kunnen ontsnappen aan de wurggreep van mijn uitzichtloze relatie met J. Als ik nu niet wegging zou het alleen moeilijker worden.

‘Ik ga niet mee,’ zei ik tegen hem. ‘Het voelt gewoon niet goed.’ Het was de eerste van een bombardement aan oneliners.

‘Ik kan niet zomaar met je mee.’

‘Ik moet op mijn eigen benen leren staan.’

‘Ik weet gewoon niet meer wat ik hier doe.’

De pathetische clichés stroomden uit mijn mond, zo dik als de wasabipasta die ik door mijn sojasaus roerde. Ik haatte de manier waarop ik klonk.

‘Ik ga gewoon een tijdje naar huis om eh... om alle spinnenwebben weg te veegen,’ ging ik verder.

‘Maar je komt toch terug, nietwaar?’ vroeg J. Hij nam een flinke slok sake.

J.

Hij snapte het nog steeds niet helemaal.

Een paar weken later liep ik het huis van mijn ouders binnen. Mijn van nature bleke huid met sproeten was geforceerd goudbruin van alle keren dat ik de afgelopen jaren in L.A. heen en

weer was gelopen naar mijn auto. Ik zette mijn Californische koffers in de hal op de grond, rende naar boven en liet me met mijn gezicht naar beneden op het bed van mijn jeugd vallen. Ik viel bijna onmiddellijk in slaap en verliet gedurende een week nauwelijks de troost van mijn 300-draads perzikkleurige lakens. Mijn geliefde mopshondje Puggy Sue kroop tegen me aan en verroerde zich dagenlang niet, haar zachte fluwelen oren waren de perfecte troostdeken voor mijn verwarde, onzekere hart.

Soms kwam mijn broer Mike bij me zitten. Hij was achttien maanden ouder dan ik en had niets beters te doen. Door zijn ontwikkelingsstoornis was hij er volkomen tevreden mee om op mijn hoofd te kloppen, me te vertellen hoe mooi ik was en me mee te delen of hij een broodje met ragout of een ‘k-k-k-kaas-omelet’ bij het ontbijt had gehad. Ik nam het allemaal in me op alsof ik naar de State of the Union-toespraak luisterde. Het was zo heerlijk om thuis te zijn. Het eindigde er altijd mee dat Mike me vroeg of ik hem naar Brandweerkazerne nr. 3 wilde rijden, zijn gebruikelijke hangplek. Ik antwoordde dan steevast dat dat niet ging omdat ik het te druk had. Daarna ging hij mikkend weg en probeerde ik nog een tijdje te slapen. Het was fantastisch.

Af en toe was ik lang genoeg wakker om wat te lezen in de lachwekkend oude tijdschriften op mijn nachtkastje – een exemplaar van *Seventeen* had Phoebe Cates op het omslag – of mijn nagelriemen terug te duwen. Soms staarde ik ook alleen naar mijn taupekleurige bloemetjesbehang terwijl ik de sierlijke witte bloemen in gedachten herschikte, zoals ik als klein meisje altijd had gedaan.

Ik huilde soms ook. De waarheid was dat ik J veel, heel veel had gegeven. Hoewel ik altijd had willen geloven dat ik sterk en zelfverzekerd was, had ik het mezelf op de een of andere manier toegestaan om veel te afhankelijk van hem te worden. Ik schaamde me dat ik in die valkuil terecht was gekomen, die diepe greppel van onzekerheid en angst waarin zoveel jonge vrouwen minstens een keer in hun leven verdwijnen. Eén keer, als ze geluk hebben. Ik huilde ook als reactie op de enorme opluchting die ik voelde, alsof er 80.000 pond samengedrukte emotionele lucht uit mijn ingewanden vrijkwam. Ik ademde dagen- en dagenlang uit. Het bleef naar buiten komen in een constante, sissende stroom. Ik huilde omdat ik weg was bij J, niet andersom, wat echt erg zou zijn geweest.

Ik huilde omdat hij lief was en omdat hij een gewoonte was geworden.

Ik huilde omdat ik hem miste.

Om de tijd door te komen ging ik uit eten met mijn oma Ga-Ga en haar vriendinnen, in hun stadje dat vijfendertig kilometer verderop lag. Ze hadden op dinsdagavond een vaste eetafspraak in Ideal Café en hadden me uitgenodigd mee te gaan. Mijn eerste etentje met Ga-Ga, Ruthie, Delphia en Dorothy bleek uitputtend en beestachtig te zijn; ik bestelde vegetarische bijgerechten, zoals aardappelpuree en sperziebonen uit blik, terwijl de dames afgrijselijke dingen aten, zoals lever met uien, gebakken kipfilet en gehaktbrood. Ze praatten over de aanstaande feestmaaltijd in de kerk, hoeveel de taartverkoop van de vereni-

ging voor gepensioneerde leerkrachten had opgeleverd en hoe groot de buurkinderen waren geworden. Daarna deelden ze twee stukken taart – altijd rabarber en citroenmeringue – terwijl ik nog een Cola light bestelde en rusteloos op mijn horloge keek. Ik kon niet geloven dat ze dit allemaal zo belangrijk leken te vinden. Wisten ze niet hoe klein hun stad was? Hoe groot Los Angeles was? Wisten ze niet dat daarbuiten een hele wereld was? Verveelden ze zich nooit? Ik hield heel veel van Ga-Ga, maar haar kleinstedse omgeving kon ik nauwelijks verdragen. Ik was bestemd voor grotere dingen dan dit.

Veel grotere dingen.

Toen de taart eindelijk op was namen we afscheid van elkaar. Ik reed naar mijn ouderlijk huis terug en bleef daar nog twee dagen in bed liggen.

Uiteindelijk sprong ik een paar weken later op een ochtend uit bed zonder me rot te voelen. Waarover zou ik nu eigenlijk treuren? Ik had wat geld op de bank en geen onkosten, dankzij mijn gratis kamer in het huis van mijn ouders aan de rand van de golfbaan. Ik kon de tijd nemen om plannen voor Chicago te maken. En J, mijn voortdurende metgezel van de afgelopen 1460 dagen (en pakweg een uur), was uit beeld. Het duurde niet lang voordat ik me realiseerde dat ik nog jong was en dat ik vrij was.

Ook al besepte J dat nog niet helemaal.

Tracy, een knappe, blonde advocaat uit mijn geboortestad, was mijn eerste afspraakje na mijn relatie met J. We gingen vier keer

met elkaar uit en lachten de hele tijd, maar hij was veel te oud – bijna dertig – en vond me waarschijnlijk frivool. Na Tracy kwam Jack, een Engelse tennisleraar bij de country club. Hij was adembenemend en ik hield van zijn accent, maar omdat hij twee jaar jonger was dan ik was hij véél te jong. De volgende was een ex-verkering van het kerkkamp die in een afgelegen stadje woonde en had gehoord dat ik terug was in Oklahoma. Lief, maar niet voor de lange termijn. Daarna volgde een aantal routineuze, niet noemenswaardige eetafspraken.

Tot ik mr. B ontmoette, een man die zestien jaar ouder was dan ik, een handicap drie had en best goed kon zoenen.

Dat is in principe wat mr. B en ik samen deden – we zoenen. Tracy was goed geweest voor een paar films en twee eten-tjes, Jack en ik hadden een paar wandelingen met zijn hond gemaakt, maar mr. B en ik leebden elkaar af. Dat was helemaal zijn idee. Het was alsof hij voor mij nog nooit van het concept zoenen had gehoord en mijn lippen waren voortdurend gebarsten. Maar het was fantastisch: er waren geen voorwaarden, geen risico's, geen grote beloningen. Na een maand had ik er eerlijk gezegd genoeg van om zoveel lippenbalsem te moeten kopen, dus maakte ik het voorzichtig uit met hem. Hij belde me de volgende avond huilend op om me te vertellen dat hij me tot enige begunstigde van zijn levensverzekering had benoemd. Tijdens die bewuste maand had mr. B besloten dat ik de ware was, het antwoord op zijn ongetrouwde gebeden. Hij had bedacht dat we zouden trouwen en hij kon gewoon niet geloven dat ik een eind aan onze relatie maakte terwijl we duidelijk zo perfect voor elkaar waren. Hij was ons huwelijk al aan het plan-

nen, tot aan het menu voor het diner en de middelste naam van ons derde kind, dat rood haar, blauwe ogen en een bleke huid zou hebben. Hij verspilde geen tijd.

Mr. B praatte maar door en huilde twee uur lang. En terwijl ik luisterde en probeerde mijn best te doen om vriendelijk en meelevend te zijn, merkte ik dat ik J miste, die nooit een zoenner was geweest of het romantische, aanhankelijke type. Aan de andere kant maakte hij ook geen verwarde, belachelijke plannen en barstte hij niet in tranen uit.

Na mr. B begon ik het stadsleven te missen en begon ik me serieus op Chicago te richten. Hoe enthousiast ik ook was geweest om L.A. te ontvluchten, nu ik een tijdje thuis was wist ik weer helemaal dat ik thuishoorde in een stedelijke omgeving. Ik miste de voorzieningen: de koffiebarretjes op elke hoek en de boekwinkels die tot middernacht open waren. Ik miste de overvloed aan keuzes voor afhaalmaaltijden, de kleine make-upwinkels en de Koreaanse nagelsalons waar de manicures enthousiast om me heen zwermden en mijn schouders met tussenpozen van vijf minuten masseerden tot mijn geld op raakte.

Ik miste de anonimiteit, de mogelijkheid om snel even naar de markt te gaan zonder mijn leerkracht van groep vijf tegen het lijf te lopen.

Ik miste het nachtleven, de wetenschap dat er, als ik dat wilde, altijd een reden was om me mooi aan te kleden en uit eten te gaan of een drankje te gaan drinken.

Ik miste de restaurants, de Aziatische, de Thaise, de Italiaanse, de Indiase. Ik had nu al genoeg van sperziebonen uit blik en aardappelpuree.

Ik miste de cultuur en het veilige gevoel van op de mailinglist van de belangrijkste Broadway-musicals te staan.

Ik miste het winkelen, de hippe boetieks, de exclusieve winkels, het neuzen.

Ik miste de stad. Ik moest beter mijn best doen om naar het stadsleven terug te keren.

Op dat moment belde Kev. Kév. Mijn eerste liefde, mijn eerste obsessie voor iets wat niet gerelateerd was aan Billy Idol of Duran Duran. We kregen verkering op de middelbare school en waren de afgelopen acht jaar regelmatig overvallen door een intens 'je was mijn eerste liefde'-gevoel. We hadden in die periode natuurlijk relaties met anderen gehad, maar Kev was altijd op de achtergrond geweest. Hij was tenslotte van mij geweest voordat hij van iemand anders was. En ik was van hem geweest. Toen ik zijn naam zag op de avond dat ik het had uitgemaakt met mr. B, was het alsof er vers bloed door mijn aderen werd gepompt.

Kev – wat een fantastisch idee! Hij had zijn rechtenstudie net afgerond en probeerde waarschijnlijk te beslissen wat hij nu zou gaan doen. Ja, natuurlijk. Kév. Eindelijk. We waren inmiddels volwassen, we waren vertrouwd met elkaar, kenden elkaar en waren vrij. De mogelijkheden tolden razendsnel door mijn hoofd en binnen seconden had ik de situatie heel helder voor me: Kev en ik samen kon de perfecte oplossing zijn. Ik wist alles wat er over hem te weten was; er zouden geen vreselijke geheimen onder de oppervlakte verborgen zijn en we zouden het irritante flirtstadium kunnen overslaan, een aantrekkelijk vooruitzicht met het oog op de afspraakjes die ik had gehad. In plaats van helemaal overnieuw beginnen, konden Kev en ik de draad ge-

woon oppakken op het punt waar we gebleven waren. Ik kon binnen twee dagen gepakt hebben en met hem meegaan naar de stad die hij had uitgekozen: Chicago, Philadelphia, D.C., het kon me niet schelen. Ik moest weg van de lippen en levensverzekering van mr. B.

‘Hallo... met Kev,’ zei de stem aan de andere kant van de lijn. Hij klonk nog precies hetzelfde.

‘Kev!’ zei ik met een combinatie van opwinding, verwachting, nostalgie en hoop.

‘Hé, raad eens?’ zei hij. Mijn fantasie sloeg op hol. *Hij heeft een baan en wil dat ik met hem meega. Toe dan, Kev. Ik ben er klaar voor. Het antwoord is een volmondig ‘ja’.*

‘Ik ga trouwen,’ zei Kev. Mijn knieën werden slap.

De volgende dag begon ik plannen voor Chicago te maken.

Een maand later ontmoette ik de cowboy die mijn ziel vertrapte in de rokerige bar. In de vier maanden die volgden bleef ik voorbereidingen treffen om te vertrekken. Terwijl ik af en toe werd achtervolgd door beelden van de ruige Marlboro Man die ik met Kerstmis in de bar had ontmoet, bleef ik mezelf vertellen dat het goed was dat hij nooit had gebeld. Ik kon niets gebruiken wat mijn voornemen om naar de beschaving terug te keren zou saboteren.

Terug naar de plek waar normale mensen leefden.

Ik besloot thuis te blijven tot na het huwelijk van mijn oudste broer Dave, dat in april zou plaatsvinden, en een paar weken later naar Chicago te vertrekken. Het was altijd mijn bedoeling

geweest dat mijn periode thuis tijdelijk zou zijn, en binnenkort zou Chicago mijn nieuwe woonplaats zijn. Ik had het er altijd heerlijk gevonden: het levenstempo, het klimaat, de schattige katholieke jongens. Het leek heel natuurlijk om naar Chicago te verhuizen en het zou J duidelijk maken dat we uit elkaar waren.

J en ik waren nooit officieel uit elkaar gegaan. Ik was inmiddels maanden weg uit Californië en we waren zelfs af en toe bij elkaar op bezoek geweest, maar in de weken voor mijn broers bruiloft nam ik afstand van hem. Hoe langer ik bij hem weg was, des te duidelijker realiseerde ik me hoezeer onze relatie gebaseerd was geweest op mijn afhankelijkheid van hem. Hij kwam uit Orange County en was geboren en getogen in Newport Beach. Bij J (en zijn ouders) vond ik een gezellig, veilig thuis ver weg van mijn eigen thuis. Ik had een plek om in de weekenden naartoe te gaan, als de campus van de USC een spookstad was; ik had familie die altijd blij was om me te zien als ik op bezoek kwam; ik had een vertrouwde plek gevonden. Behaaglijk. Comfortabel.

Rond deze tijd begon J me te bellen en druk op me uit te oefenen om terug te komen naar Californië, iets waarvan ik wist dat het niet zou gebeuren hoewel ik nog niet voldoende moed had verzameld om hem dat te vertellen. Chicago zou die gelegenheid bieden. Ik moest gewoon nog even volhouden voordat ik hem het nieuws vertelde. J wilde weer bij elkaar zijn, wilde zorgen dat het klopte, wilde ernaartoe werken om te trouwen. *Ernaartoe werken om te trouwen*. Er was iets aan het gebruik van het woord ‘werken’ dat gewoon niet leek te kloppen. J hield

echter vol: hij wilde dat het weer werd zoals eerst. Toen ik nog in Californië was. Toen ik nog helemaal van hem was.

Maar ik was over J heen. Mijn assortiment afspraakjes van de afgelopen paar maanden hadden er alleen toe gediend om duidelijk te maken dat ik er helemaal niet klaar voor was om me te settelen. De hartstocht die ik tijdens het eerste jaar van onze relatie voor J had gevoeld, was niet lang daarna vervangen door een behoefte aan stabiliteit, omdat Los Angeles ondanks alle feesten en winkels en glitter en glans van de nachten soms een verschrikkelijk eenzame plek kon zijn.

In de week voor het huwelijk van mijn broer besloot ik dat het tijd was. Omdat ik te laf was en te weinig welbespraakt om het op een behoorlijke manier door de telefoon uit te leggen, schreef ik J een lange, zoetsappige brief. Daarin raadde ik hem af om naar de bruiloft van mijn broer te komen en somde ik alle redenen op waarom we onze relatie volgens mij moesten beëindigen. Tot mijn verrassing stemde hij ermee in om niet naar de bruiloft te komen, maar hij vermeed het om over onze relatie te praten. 'Je kunt hier toch een paar weken naartoe komen,' zei hij. Ik wist niet zeker of hij zich realiseerde wat er in mijn brief had gestaan, maar zo was mijn relatie met J nu eenmaal geweest: duidelijk communiceren was niet ons sterkste punt.

Het weekend van de bruiloft van mijn broer bracht ik door in het gezelschap van Walrus, de beste vriend van mijn broer uit Connecticut. Met zijn bril en hartelijke manier van doen bleek hij precies de grappige afleiding te zijn die ik dat weekend nodig had. Mijn zus Betsy hilde en dreinde en knarsetandde omdat ze te jong was om uit te gaan met iemand van zevenen-

twintig. Walrus was heel erg lief en we waren onafscheidelijk. We zaten naast elkaar bij het repetitiediner en dolden tijdens het feest na afloop. We bleven die avond lang op, praatten, dronken bier en deden niets waar we spijt van zouden krijgen. Tijdens de plechtigheid glimlachte en knipoogde Walrus naar me. Ik glimlachte terug, voornamelijk omdat ik vrij was en me licht in mijn hoofd voelde over Chicago. Over mijn vrijheid. Over mijn toekomst.

Walrus was precies wat de dokter had voorgeschreven, al was het alleen voor dat weekend. Hij was het perfecte afspraakje, nam na de receptie afscheid van me met een kus en zei tegen me: 'Tot ziens op de volgende bruiloft.' Toen alle feestelijkheden voorbij waren en mijn broer en zijn bruid onderweg waren naar Hawaï, ging op zondagmiddag mijn telefoon over. Ik was ervan overtuigd dat het Walrus was die van het vliegveld belde om nog wat te kletsen en misschien te vertellen hoe fantastisch we het met elkaar hadden gehad.

Ik nam mijn telefoon op. 'Hallo?'

'Hallo, Ree?' zei de krachtige stem aan de andere kant van de lijn.

'Hallo, Walrus!' gilde ik enthousiast. Er viel een lange stilte.

'Walrus?' herhaalde ik.

De krachtige stem begon weer te praten. 'Misschien weet je niet meer wie ik ben, maar we hebben elkaar vlak voor Kerstmis in de J-Bar ontmoet.'

Het was de Marlboro Man.